

Λόγος Ευχαριστίας και Βαθιάς Ευγνωμοσύνης στις Επετείους της Ιερωσύνης μου

/ [Γνώμες](#)

- Γράφει ο Αρχιμανδρίτης Μακάριος Τσιμέρης

Υπάρχουν ορισμένες ημέρες μέσα στη ζωή του ανθρώπου που δεν μένουν απλώς στη μνήμη, αλλά χαράζονται βαθιά στην ψυχή και γίνονται σημεία αναφοράς, φάροι που φωτίζουν ολόκληρη την πορεία του. Για μένα, αυτές οι ημέρες ανήκουν στον ευλογημένο μήνα Νοέμβριο· έναν μήνα που η αγαθότητα του Θεού μου χάρισε πλούσιες ευλογίες και άνοιξε δρόμους που ποτέ δεν θα μπορούσα να φανταστώ.

Ήταν Νοέμβριος του 2002. Το ιερό βράδυ των Ταξιαρχών, παραμονή του Αγίου Νεκταρίου, κατά την αγρυπνία έλαβα τη μοναχική μου κουρά. Την τελετή αυτή, που σημάδεψε για πάντα τη ζωή μου, την τέλεσε ο μακαριστός Μητροπολίτης Λαγκαδά, Λητής και Ρεντίνης Ιωάννης, ο πνευματικός πατέρας και ευεργέτης, ο οποίος τότε υπηρέτούσε και ως ηγούμενος της Ιεράς Μονής όπου διαμένω από το 2000 μέχρι και σήμερα.

Εκείνη η νύχτα δεν ήταν απλώς μια πνευματική αφετηρία· ήταν μια στιγμή βαθιάς χάριτος, όπου αισθάνθηκα ότι ο Θεός με καλεί να Τον ακολουθήσω πιο στενά, πιο ολοκληρωτικά, πιο παιδικά. Ήταν η αρχή μιας πορείας αφιερώσεως, προσευχής και υπακοής, που ακόμη και σήμερα με συντηρεί και με στηρίζει.

Λίγες ημέρες αργότερα, στις 14 Νοεμβρίου η Θεία Χάρη με αξίωσε να χειροτονηθώ διάκονος από τον Μακαριστό Μητροπολίτη Θεσσαλονίκης Παντελεήμονα Χρυσοφάκη. Μια δεύτερη μεγάλη δωρεά, που ήρθε να πυκνώσει μέσα μου το κύμα της ευγνωμοσύνης. Θυμάμαι ακόμη εκείνο το ρίγος· την ταπείνωση αλλά και τη γλυκύτητα του μυστηρίου, όταν συνειδητοποιούσα ότι η Εκκλησία με εμπιστεύεται να υπηρετήσω τον λαό του Θεού.

Από τότε κατάλαβα βαθύτερα ότι η ιερωσύνη δεν είναι ανθρώπινη επιτυχία ούτε αποτέλεσμα δικής μας ικανότητας, αλλά μυστήριο ελέους, θείας κλήσεως και αγάπης.

Κι όμως, οι δωρεές του Θεού δεν είχαν ολοκληρωθεί.

Ο Νοέμβριος επέστρεψε και πάλι, για να σφραγίσει το 2009 μια ακόμη μεγάλη στιγμή της ζωής μου. Στις 29 Νοεμβρίου, που ο Μακαριστός Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης Άνθιμος με χειροτόνησε πρεσβύτερο. Η ημέρα εκείνη ήταν για μένα σαν δεύτερη «γενέθλια ημέρα». Η στιγμή που ο Θεός μου εμπιστεύτηκε να τελώ τα Άγια Μυστήρια και να γίνω λειτουργός Του ενώπιον της Αγίας Τραπέζης. Πώς να χωρέσει μια τέτοια δωρεά σε ανθρώπινα λόγια; Όσο κι αν προσπαθώ, το μόνο που αποκαλύπτεται μέσα μου είναι ένα συνεχές, αδιάκοπο «Ευχαριστώ».

Και σήμερα, 29 Νοεμβρίου, στην επέτειο εκείνης της ιερής ημέρας, η γραφίδα μου έρχεται ξανά, ίσως ταπεινή, ίσως ανεπαρκής, ίσως και λίγο «γραφική» για κάποιους·

αλλά γεμάτη από ευγνωμοσύνη, τόσο βαθιά, που όσο κι αν προσπαθώ να την εκφράσω, πάντα θα περισσεύει μέσα μου.

Ευγνωμοσύνη στον Θεό, που δεν με εγκατέλειψε στις αδυναμίες μου, που με σήκωσε στις πτώσεις μου, που με ενίσχυσε στις δοκιμασίες μου και που με αξιώνει μέχρι σήμερα να συνεχίζω τη διακονία Του.

Ευγνωμοσύνη στους σεβαστούς αρχιερείς, τον Ιωάννη, τον Παντελεήμονα και τον Άνθιμο, οι οποίοι στάθηκαν πνευματικοί πατέρες και καθοδηγητές στην πορεία μου. Ευγνωμοσύνη στους αδελφούς κληρικούς που με στήριξαν αληθινά μέσα στα χρόνια, σε χαρές και δυσκολίες.

Και πάνω απ' όλα, ευγνωμοσύνη στον λαό του Θεού, που με αγκάλιασε, με τίμησε, με ανέχθηκε και προσευχήθηκε για μένα.

Αν η ευγνωμοσύνη μου φαίνεται σε κάποιους υπερβολική, το δέχομαι με χαρά, και ιδιαίτερα στον Ποιμενάρχη μου Μητροπολίτη Φιλόθεο, ένα Άνθρωπο του Θεού! Ο οποίος και με ανέχεται πραγματικά.

Γιατί η ευγνωμοσύνη είναι ο μόνος τρόπος να ομολογήσω το θαύμα της ζωής μου· να ομολογήσω ότι όλα –μα όλα– είναι δώρα ανεξήγητα, άξια μόνο δοξολογίας.

Εύχομαι ο Θεός να μου δίνει πάντοτε τη δύναμη να Τον υπηρετώ με ταπείνωση, αγάπη και αφοσίωση.

Να μην ατιμάσω τη χάρη που μου δόθηκε και να μην αφήσω ποτέ την καρδιά μου να ξεχάσει τις άπειρες ευεργεσίες Του.

Δόξα τω Θεώ πάντων ένεκεν — σήμερα και εις τους αιώνας.

